

[Erik Eriksen.]

noget mere enkle, end de vel kan siges at være, og jeg må for at undgå misforståelser sige, at jeg har i hvert fald ikke givet udtryk for nogen som helst trang til at lægge en portion omsætningsafgifter oven på de bestående skatter. Derfor må jeg lige understrege, hvad det er, jeg har sagt. Jeg nævnte først besparelser på de offentlige budgetter. Jeg nævnte nødvendigheden af øget privat opsparring, så at den enkelte borger fik større muligheder for at vælge mellem opsparring og forbrug. Dette kan ske ved en virkelig lettelse af den direkte beskatning ved at erstatte den med afgifter, men afgifter oven på de bestående skatter kan jeg slet ikke tænke mig.

Jeg må for øvrigt sige, at jeg tror, den højtærede statsminister vil komme til at opleve langt større enighed om disse principper mellem oppositionens partier, her tænker jeg på venstre og det konservative folkeparti, end han gav udtryk for at regne med i går. Jeg er helt overbevist om, at oppositionen i langt, langt højere grad har et fælles rodfæstet syn på disse områder, end regeringspartierne indtil nu i hvert fald er nået frem til. Jeg håber virkelig, at oppositionspartierne vil finde lejlighed til at give udtryk eller beviser herfor inden så forfærdelig længe.

Men jeg gentager altså, at det, vi fra vor side har trukket op som linje, er besparelser, det er nedsættelse af de direkte skatter og væsentlig øgede opsparingsmuligheder for private. På dette grundlag, har jeg sagt, er jeg villig til i samarbejde at understrege og være med til at udarbejde de muligheder, som forbrugsbeskatningen måtte byde os. Vi mener, det er ad disse flere veje, vi må søge at sanere, at finde frem til den økonomiske balance.

Hvad statsministeren sagde om boligbyggeriet, om forårets forhandlinger og begivenheder og om huslejen, fik jeg egentlig indtryk af var noget, der var talt ud ad vinduerne eller rettere ind ad vinduerne til hans egne nu forud for kommunalvalgene. Det skal jeg altså heller ikke gøre nogen bemærkninger om.

Den radikale ordfører har jeg heller ikke mange bemærkninger til, men også her må jeg måske for at undgå misforståelser eller for at tydeliggøre sige til ordføreren: min

udtalelse om, at de nuværende radikale ministre ikke kunne have samme politiske autoritet som de herrer Bertel Dahlgaard og Jørgen Jørgensen, rummede absolut intet nedsættende; jeg ville egentlig kun pege på noget ganske selvfølgeligt. Og så var det vel også en kompliment til de to gamle radikale ledere, hvad jeg da ikke håber det ærede medlem vil anke over. Dernæst synes regeringskonstruktionen at bekræfte den opfattelse, jeg har af autoritet. Den ærede radikale ordførers parti måtte i denne situation aflevere noget så centralt som finansministerposten, og man delte undervisningsministeriet. Min kulturelle ven helt fra de unge år, den højtærede kulturminister, synes at være helt umættelig, undtagen hvad angår beskedenhed. Man flytter om på sagområder, så hverken embedsmænd eller vi andre efterhånden er i stand til at finde ud af, hvad det egentlig er, der foregår. På denne baggrund var det, jeg gjorde min bemærkning, men hvis den radikale ordfører vil søge at levere bevis på selvstændig radikal optræden i fremtiden, kan jeg love for, at han ikke vil savne støtte fra oppositionen, i hvert fald ikke fra venstre. Den ærede radikale ordfører sagde for øvrigt slet ikke noget om baggrunden for den fortsatte regeringsdeltagelse, og det var det, der interesserede mig.

Jeg skal slutte med forsvaret og spørgsmålet om fælleskommandoen. Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være at nævne de strenge ord til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, til Berlingske Tidende og til Aktuelt, hvor den ærede radikale ordfører mente at have sporet, hvad han kalder en partiel formørkelse. Her vil jeg kun sige, at nu har jeg ikke fulgt så nøje med, men var det dog egentlig ikke de radikale, eller skal vi sige dagbladet Politiken, der lagde op til denne debat? Sådan står det i hvert fald for mig, men det skal jeg nu lade ligge. Hvad jeg gerne vil sige, er, at det er nu alligevel ejendommeligt, når man sidder og lytter til en debat om disse ting som i går, at høre, at de radikale nærmer sig de forsvarsmæssige sikkerhedsproblemer ad helt andre veje, end vi andre gør. Vi tænker åbenbart slet ikke i de samme baner, når det gælder om at skabe sikkerhed på disse områder. Vi andre ønsker klarhed, ønsker de nødvendige reformer og dispositioner truffet i rette tid, det vil sige,